

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

Lekcija ir Evangelija
Tavo viskas
Darbas vynuogyne
Vasario 16-tąją minint
Malda ir atgaila už tėvynę
Dievo teismas
Misijų skyrius
Laiškas iš pragaro
Žinios iš katalikiškojo pasaulio
Žinios iš lietuviškojo pasaulio

Šio šv. Panelės Mirijos paveikslas originalas yra Marijonų seminarijoje Clarendon Hills vienos šalutinės koplyčios altoriuje. Ji seminarijai padovanojo šv. Tėvas Pijus XI. Paveikslas yra vadinosios Beurono mokyklos stiliaus. Ši stilių išugdė Beurono benediktinai Vokietijoje ir jį išgarsino atnaujindami šv. Povilo baziliką Romoje, už miesto sienų.

No. 46

XXXII metai

Vasario (Feb.) 9, 1952

Sekmadienis, Kuris Vadinasi Sexagesima

Evangelija

Lekcija

(Mat. 20, 1-16)

ANUO metu: Jēzus pasakē savo mokytiņiam šī prilyginimā: Dangaus karalystē panaši ī žmogū šeimīnīkā, kurs anksti rytā īšējo samdytis darbinīkū savo vynuogynui. Susiderējēs su darbinīkais po denarā dienai, jis nusiuntē juos ī savo vynuogynā. Išējēs apie trečīā valandā, jis pamatē kitus stovīnčus be darbo prekyvietēje ir jiems tarē: Eikite ir jūs ī mano vynuogynā ir, kas bus teisinga, aš jums duosiu. Jie nuējo. Jis vėl īšējo apie šeštā ir devīntā valandā ir taip pat padarē. Ir apie vienuoliktā valandā jis dar īšējo ir rado kitus stovīnčius ir jiems tarē: Ko čia stovite visā dienā dykinēdami? Jie jam atsako: Kad niekas mūsū nepasamdē. Jis jiems tarē: Eikite ir jūs ī mano vynuogynā. Atējus vakarui, vynuogyno savīnīkas tarē savo užvaizdūi: Pašauk darbinīkus ir atīduok jiems ūzdarbī, pradēdamas nuo paskutīnījū īki pirmījū. Prīsiartinē tat tie kurie buvo atējē apie vienuoliktā valandā, gavo kiekvienas po denarā. Atējē paskui pirmīeji tarēsī daugīā gausīā bet ir jie gavo kiekvienas po denara. Imdami jie murmējo priēš šeimīnīkā ir sakē: Šītie paskutīnieji vienā valandā tedirbo, ir padarei juos lygius mums kurie nešēme dienos ir kait-

(1 Kor. 9, 24-27; 10, 1-15)

BROLIAI: Ar jūs nežīnote, kad tie, kurie bēga lenktynēse, visi tiesa, bēga; bet tik vienas tegauna laimīkī? Taip bēgkite, kad jūs gautumēte. Kiekvienas, kurs eina imtynīū, nuo viso susīlaiko. Jie juk tai daro, kad gautū praģaištantī vainīkā, o mes nepragaištantī. Taigi, aš taip bēgu, ne kaip ī nežīnīas; taip kaujuos, nekaip orā plakdamas. Aš baudziu savo kūnā ir stengīuos pavergti, kad kartais, kitiems skelbēs, pats nepasīdaryčīā peiktīnas. Aš nenoriu, kad jūs, broliai, nežīnotumēte, jog mūsū tēvai visi buvo po debesīmi, visi perējo jūrā, visi buvo pakrikštyti ī Mozē debesīje ir jūroje, visi valgē tā patī dvasīnī valģī, ir visi gērē tā patī dvasīnī gērīā, (gērē gi īš sekančios paskui juos dvasīnēs uolos, o uola buvo Kristus). Bet daug jū nepatīko Dievui.

ros naštā. Bet jis, atsakydamas vienam jū, tarē: Prieteliau aš tau nedarau skriaudos; argi ne ūz denarā susiderējai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau: aš noriu ir šītam paskutīniajam duoti, kiek ir tau. Arba ar man nedera daryti, ko aš noriu? ar tavo akis todēl netīkusi, kad aš geras? Taip paskutīnieji bus pirmīeji ir pirmīeji — paskutīnieji, nes daug pašauktū, bet maža īšrinktū.

Tavo Viskas

Dieve, aš Tave myliu
Savo jausmu visu —
Bet kā duoti galiu,
Kad nei savēs neturiu?

Tavo dangus ir žemē:
Kas miršta ir kas gema;
Tavo bekraštēs jūrēs
Ir mano laivo būrēs.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U.S.A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parullis, MIC., Rev. V. Bagdanavičius, MIC.

DARBAS VYNUOGYNE

Kun. Jon. Petrėnas

“Eikite ir jūs į mano vynuogyną” (Mt. 20, 8)

1. Priešgavėnis

●● **N**UO Grabnyčių vėžė krypsta” sako lietuviai. Saulutė pradeda kiek šilčiau šviesti, įdienoja ir tirpdo sniegą. Žmonės linksmesniais veidais žvalgosi pavasario pusėn...

Tokią permainą jaučiame ir liturginiame — bažnytiniame gyvenime. Grabnyčios (Graudulinės) arba švč. P. Marijos Įvedybų šventė užbaigia gražųjį kalėdinį laikotarpį, atnešusi pasaulinį Išganytoją J. Kristų. Po to prasideda Velykų liturginis metas, kurio pagrindinė mintis — J. Kristaus kančia, mirtis ir prisikėlimas.

Didžioji Prisikėlimo mintis galingu balsu aidi visose mūsų šventėse, apeigose. Jai geriau suprasti, pasiruošti ir pamąstyti skiriamas Gavėnios metas. Gavėnia savo ruožtu dar daloma į 3 dalis: 1) priešgavėnis, 2) metas nuo I Gavėnios sekmad. iki Verbos, 3) Didžioji savaitė.

Priešgavėnis turi 3 sekmadienius, kurie lotyniškai vadinami Septuagesima, Sexagesima ir Quinquagesima. Šios dienos Evangelija ir paimta iš Septuagesimos arba senųjų užgavėnių sekmadienio. Ji kalba apie Kristaus palyginimą, kuriame šeiminkas skirtingomis valandomis kviečia darbininkus į savo

Tavo gėlės ir medis,
Tavo sniegai ir šarmos;
Tavo kalnai ir dausos —
Ir saulių auksas rausvas.

Tavo ir aš beturtė, —
Bet noriu ir aš kūrėti;
Į proto prakartėlę —
Numesk išminties gėlę.

Marija Aukštaitė

vynuogyną ir vakare visiems duoda tą patį atlyginimą — po denarą. Vieni darbininkai patenkinti, kiti gi, kurie ilgiau dirbo, nešė dienos ir kaitros našta, ima tą denarą murmėdami ir priekaištauja šeiminkui..

2. Kvietimas į vynuogyną

Iš Kristaus pasakytųjų kalbų, palyginimų lengva suprasti, kad Jis atėjo žemėn kurti Dievo karalystės — vynuogyno. Vynuogyne visi darbininkai kartu dirba, jais visais rūpinasi geras ir teisingas šeiminkas, po darbo duodamas į rankas denarą-atlyginimą.

Dievo karalystė žemėje, tas didysis ir rūpestingai prižiūrimas vynuogynas, susideda iš daugybės mažų sklypų, kuriuose auga ir bręsta tos pačios vynuogės, tik kitokių rankų, kitokios širdies auginamos, globojamos. Šitie maži rėžiai arba sklypai — tai atskiros tautos, skirtingu laiku ir skirtingomis aplinkybėmis pašauktos, pakviestos ir prijungtos prie ano didžiojo Vynuogyno-Kristaus Bažnyčios. Ir taip susidaro margas, įvairus tas vynuogynas, nors ir auginąs tą patį vaisių-vynuoges. Jį puošia vieningumas ir įvairumas! Vienas ir tas pats Vynuogyno šeiminkas, čia auginamos ir brandinamos tos pačios vynuogės, tik įvairūs ir nevienodi darbininkai, skirtingu metu atsiliepę šeiminko kvietimui: “Eikite ir jūs į mano vynuogyną” (Mt. 20, 8).

Užmeskime akį nors trumpai į lietuvių tautą-tą mažytį Kristaus vynuogyną. Prieš 700 metų Lietuvos karalius Mindaugas atsiliepė kvietimui eiti į Kristaus vynuogyną-priimti krikštą. Jo balsą pakartojo ir sustiprino didysis kunigaikštis Vytautas, taip rūpestingai puoselėjęs ir globojęs Kristaus karalystę

Lietuvoje. O kiek audrų ir kokių kryžiaus kelių Lietuvai teko iškentėti vėlesniais laikais! Šit ir dabar už tą patį Kristaus tikėjimą ir jo išpažinimą Lietuvos vaikai sudeda brangias aukas! "Eina baisi kova: lietuviai verčiami išduoti brangiausį savo turtą-tikėjimą. Bet jie neišduos. Verčiau mirs, bet nesulaužys savo sandoros su Dievu, padarytos per krikštą. Jie nenusilenks bedieviškojo cezario valiai" (Kun. St. Yla). Mūsų brolių sudėtos aukos ir ištvermingumas stipresne mūro siena apves Kristaus vynuogyną Lietuvoje, jau ne kartą mačiusį ir praleidusį tiek audrų, šalų, krušos!

3. Nestovėkime dykinėdami

Kristus - vynuogyno šeimininkas vaikšto po gyvenimo rinką ir kviečia visus ateiti ir dirbti Jo įsteigtame vynuogyne: "Ko čia stovite visą dieną dy-

kinėdami....Eikite ir jūs į mano vynuogyną" (Mt. 20, 617).

O kiek daug ir kokio įvairaus darbo vynuogyne! Nuo pasiaukojusio misionieriaus iki geraširdės senutės, duosnia ranka aukojančios skatikėlį misijoms! Nuo atsakingame darbe paskendusio vyskupo iki mažyčio berniuko, ankstyvą rytą Mišių aukai patarnaujančio! Nuo didžiulio dienraščio redaktoriaus iki to nematomo ir nepažįstamo korespondento, savo apylinkės gyvenimą aprašančio! Juos visus jungia ir suartina vienas ir tas pats darbas - katalikų apaštalavimas, kovojas už išlaikymą ir plitimą Kristaus karalystės žemėje!

Rūpintis savosios tautos Kristaus vynuogynu, išgirsti kvietimą ir įsijungti į dirbančiųjų eiles, kantriai nešti darbe dienos ir kaitros našta, — štai mūsų pasiryžimai, kuriuos vainikuoja gaunamas į rankas denaras — mūsų ir mūsų artimųjų širdies ramybė ir džiaugsmas!

Vasario 16-tąją Minint

Kun. J. Svirnelis Misionierius Indijoje

„Iš praeities tavo sūnūs
Te stiprybę semia“.

LGU amžių bėgy, mūsų visų mylima tauta — Lietuva, išgyveno labai skirtingų momentų. Skleisdami jos istorijos lapus, matome kaip ji per nuolatinės kovas ir mūšius, pergales ir pralaimėjimus, žengė į šviesesnį rytojį, į kultūrą ir civilizaciją, į naujas kovas ir naujus laimėjimus tautų tarpe. Matome kaip lietuvių tauta visada kovojo dėl savo gyvybės nuo visada ją puolančių priešų. Ji kovojo, nes gyventi norėjo ir kas nori gyventi, tas be kovos ir mirti negali.

Kaip kiekvienos tautos, taip ir lietuvių, gyvenimo tinklas yra išpintas iš nesuskaitomų kilimo ir puolimo gijų — periodų. Jų buvo garbės ir galybės, žydėjimo ir merdėjimo periodų. Buvo perio-

dų, kada Lietuvos ribos tęsėsi nuo Baltijos iki Juodųjų jūrų, kada rytų Europa buvo Lietuvos imperijos dalis, o Vytautas Didysis jos valdovas ir Bažnyčios gynėjas.

Tada ir buvo Lietuvių tautos žydėjimo ir galybės laikas. Jos vardas buvo garsus ir galingas. Nuo marių ligi marių ir ligi plačiųjų Rusijos stepių, niekas prieš ją šiaukštis nedrįso, jos niekinti ir skriausti negalėjo. Lietuvių stiprūs žvilgantieji kardai, kietos ietys, plieniniai skydai, kuokos ir šarvai; jų galingos rankos ir dvasios narsumas ir tėvynei pasiaukojimas, visiems buvo gerai žinomas, nes nuo jų tūkstančiai išdidžių vokiečių kryžiuočių riterių krito karo lauke..

Tačiau buvo ir tokių laikų, kada daugelis manė, kad lietuvių tauta baigė jau savo dienas. Po Vytauto Didžiojo mirties Lietuvai atėjo liūdnos kančių dienos. Plačiasias jos ribas nevisi sugebėjo taip sąmoningai išlaikyti kaip kad Vytautas.

Pamažu aukštesnysis Lietuvos lomas-bajorija, pasidavė svetimųjų įtakai, paveldėdamas netiek svetimųjų dorybes, bet dar daugiau jų ydas, kurios mūsų tautai buvo mirtingai žalingos. Bajorija

džiauninkai, ponai ir darbininkai, tarp kurių virė amžina neapykantos ugnis. O priešui iš šalies tas labai patiko ir tik laukė patogios valandos.

Lietuva pakliuvo Rusijos dvigalvio aro naguosna. Ji pradėjo vilkti sunkų ir nežmonišką Rusijos jungą. Kiek ji iškentėjo per tą laikotarpį ir kiek nekalto kraujo pralėjo, vienas tik Dievas žino. Tačiau beskaitant Mickevičiaus maldos žodžius ir mes galime lengvai ir aiškiai tai įsivaizdinti.

DAIL. KASIULIS: MOTINA

rija ėmė spausti liaudį, kankinti vargšą, gerti darbininko nekaltą kraują, slopinti jo paskutines jegas. Ir štai, laikui bėgant, lietuvių tautos plačios ribos ėmė greit siaurėti, ekonominis ir kultūrinis gyvenimas smukti. Ir toje, taip vieną kartą, žydinčioje Lietuvoje, ėmė plisti baudžiava-juodžiausias lietuvių tautos istorijos lapas.

Tautinės jėgos buvo skaldomos į dvi priešingas dalis: bajorija ir bau-

štai kaip meldžiasi tas anų laikų mūsų rašytojas.

“Tėve mūsų, kuris išgelbėjai išrinktąją savo tautą iš Egipto vergijos ir įvedei ją į pažadėtąją žemę, nuvesk ir mus į mūsų mylimą tėvynę-Lietuvą.

“Dievo Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, iškentėjęs kankinio mirtį ant kryžiaus, tačiau prisikėlęs iš mirties karaliauji dangaus garbėje, prikalk ir mūsų brangią tėvynę.

“Švenčiausioji Panele Marija, kurią mūsų ainiai vadindavo Lietuvos ir Lenkijos karaliene, išgelbėk Lietuvą ir Lenkiją.

“Šventas Kazimierai, Lietuvos globėjau, melskis us mus.

“Nuo rusų priespaudos, išgelbėk mus, Viešpatie.

“Per vargšų lietuvių kankinimą, kurie mirė po rusų lazdų smūgiais juodose anglių kasyklose, arba ištrėmime, paliuosok mus, Viešpatie,

“Per visų karių kraują, praliėtą karo lauke dėl tikėjimo ir laisvės paliuosok mus, Viešpatie.

“Suteik mūsų palaikams vietą savo tėvynėje, prašome Tavęs, Viešpatie.

(Pabaiga kitam numery)

“Laimink mūsų tėvynės Nepriklausomybę ir jos laisvę ir vienybę, prašome Tavęs, Viešpatie.”

Kaip gražiai atitinka šios maldos žodžiai ir mūsų dienų Lietuvai!...

Bet jau 1861 m. Lietuvoje, o 1863 m. ir Suvalkijoje liaudis ėmė kilti, bruzdėti, reikalauti sau laisvės ir lygybės. Baudžiava pagaliau, po ilgos ir sunkios kovos, buvo panaikinta. Tai svarbiausias lietuvių tautos atbudimo ir susivienijimo laikotarpis. Baudžiavos laikais aukštesnio mokslo retas, kuris galėjo pasiekti iš liaudies luomo. Lietuvių liaudis buvo ponų rankose. Ji buvo paskirta dirbti dėl ponų-dvarininkų, gyventi dėl jų, kentėti ir vargti ir mirti gyvulio mirtimi.

Malda ir atgaila už tėvynę

Kun. J. Budzeika, MIC

16 d. vasario mums lietuviams yra brangi diena, nes tą dieną mūsų tauta savo laisvės aktu pasiskelbė visam pasauliui nepriklausoma, tai yra, kad nusimetusi rusų vergijos pančius, kaip ir kitos pasaulio valstybės, pradėjo savystoviai valdytis, kurti ir gyventi. Pasaulis išgirdo mūsų tautos balsą ir priėmė į savo šeimą. Tačiau po trumpo laiko įvyko kita Europos katastrofa ir Lietuva vėl neteko savo laisvės, ir pateko į komunistinės Rusijos daug žiauresnę vergiją. Šiandien Lietuva vėl už geležinių vielų skęsta nelaimėse, kančiose, išdraskyta, išmėtyta, išbarstyta po visą pasaulį.

Tėvynę mylėti, nelaimėje už ją aukotis ir gelbėti yra kiekvieno jos nario pareiga. Ši pareiga yra mums visiems įgimta, t. y. kad ji nėra kieno nors mums primesta iš viršaus, bet per mūsų prigimtį, per tėvus, ateina iš paties Dievo. Yra daug gražių pavyzdžių šv. Rašte ypač N. Testamente. V. Jėzus pats už savo tėvynę meldėsi, dėl jos būsimųjų nelaimių sielojosi ir verkė, visas pastangas dėdamas paveikti savo tautiečius,

kad jie taisytųsi ir keltųsi iš savo nuodėmių ir pašalintų tas priežastis, dėl kurių gręsė jai sunaikinimas. Šv. Povilas, Apaštalas, su viltim kalba apie savo tautos likimą: “Argi Dievas atstumė savo tautą? Visai ne! nes ir aš esu izraelitas iš Abraomo ainijos, iš Benjamino giminės. Dievas neatstūmė savo tautos, kurią Jis iš anksto pažino.”

Iš paties V. Jėzaus pasakymų ir iš viso šv. Rašto yra neabejotinai aišku, kad tautas ištinka nelaimės už jų nuodėmes. Karas su visom savo pasekom ištiko Europą, ištiko jis drauge ir Lietuvą, nes ir Lietuva nuo tų nusikaltimų, kurie slėgė Europos tautas, nebuvo laisva. Apie Lietuvą mes šiandien daug kalbame ir nemažai jaudinamės, tačiau visos tos mūsų kalbos ir žodžiai be atgailos darbų paliks tušti. Nusikaltimus naikina ir malonę vėl grąžina ne žodžiai, bet darbai. Kaip griežti yra V. Jėzaus žodžiai pasakyti miestams, nedarantiems atgailos: “Vargas tau, Korozaine, vargas tau, Betsaida, nes jei Tyre ir Sidone būtų įvykę stebūklai, kurie padaryti

jumyse, jie senai būtų darę atgailą ašutinėje ir pelenuose.

“Ir tu, Kaparnaume, argi iki dangui būsi išaukštintas? Tu nužengsi iki pragarui, nes jei Sodomoje būtų buvę padaryta stebūklų, kokių padaryta tavyje, ji, rasi būtų išlikusi iki šiai dienai.” (Mat. 11, 21, 23).

mos gražiomis kalbomis ir žodžiais, bet maldos ir atgailos darbais. Be gerų maldos ir atgailos darbų liks ir visi mūsų ginklai bereikšmiai, ir diplomatai mums nieko nepadės. Vokiečiai taip pat išimtinai pasitikėjo tik savo ginklų ir raumenų pagelba, bet kur šiandien jų ta galybė? Kur jų ginklai? Kristų jie išsiva-

Sv. Antanai, melskis už mus!

Ir mes šiandien tikėkimės tėvynės laisvės atgavimo ir už ją kovokime, tačiau nepasitikėkime svetimais ginklais, nepasitikėkime diplomatais, nepasitikėkime pilnai jokia svetima pagelba, bet tik Dievo gailėstingumu ir Jo malonių gausumu. Šios Dievo malonės negauna-

rė iš savo ministerių posėdžių salių, pašalino Jį ir iš savo kareivinių. Todėl ir ištiko šiandien Vokietiją senovės Jeruzalės likimas: jos kraštas išdraskytas, ja valdo svetimi, jos miestai griuvėsiuos. Arba kaip mes galime pasitikėti diplomatais, jei ir jų posedžiuose nedalyvau-

ja tikrasis teisingumo ir taikos autorius Kristus, jei jie žiūri tik savęs ir siekia tik sau!

Kodėl mes turime sielotis dėl savo tėvynės?

1. Yra toks Dievo noras. Šeimos, tautos ir valstybės nesusidaro žmonių noru, bet Dievo amžinuoju parėdymu. Taigi žmogaus prisirišimas prie savo tautos ir jos papročių yra Dievo leistas. Pagaliau mūsų žemiškoji tėvynė ir jos meilė mums primena amžinąją tėvynę ir jos meilę. Į amžinąją tėvynę Dievas perkelia žmogų iš žemiškos tėvynės. Jei nelaimingas yra žmogus išstremtas ir netekęs savo namų žemėje, tai jis būtų dar nelaimingesnis, jei netektų amžinųjų Dievo namų. Kas lengvai atsižada Dievo dovanų žemėje, tas jų neteks ir amžinybėje.

2. Dabar Lietuvoje kenčia mūsų artimieji, kuriems mes privalome užjausti. Kodėl? Už nusikaltimus atgailoja dažniausiai visai ne tie, kurie juos daro. Pav. šeimoje, tėvas daro klaidas, o už jas kenčia žmona ir vaikai, kurie visai nėra kalti. Lietuvoje taip pat buvo klaidų ir net didelių klaidų, tačiau už jas atgailoja ir jas išperka dažnai visai nekalti asmenys. Bet net ir tuo atveju, kada pats nusikaltėlis atgailoja ir atlieka bausmę, jis jau yra šventumo kelyje ir Dievo akyse jis gali būti daug vertesnis už devyniasdešimt devynis teisinguosius, nedarančius atgailos. Atgailotojai, eidami savo atgailos keliu, neša kryžių ne tik už save, bet ir už kitus, ir todėl jie Dievui yra mieli. Jei Lietuvių tauta praeityje yra padariusi klaidų, tai šiandien jau ji yra atgailojanti. Todėl ir melskimės, kad ši Dievo uždėta atgailos našta ant mūsų tėvynės jos nesusmukdytų, bet iškeltų.

Dievas tikrumoj nekreipia jokio dėmesio į veiksmo reikšmingumą ar iškilmingumą, bet tik į grynumą intencijos, su kuria jis yra atliktas.

Sesuo Jona — Baptista

3. Mes lietuviai esame katalikiškos ir tikinčios tautos vaikai, priklausome katalikiškai, šventajai ir visuotinei Bažnyčiai, kurios galva yra pats Kristus, o mes jos nariai. Ši Bažnyčia su visais savo tikinčiais sudaro vieną mistinį Kristaus kūną. Kada skauda vieną kūno narį, kenčia visas kūnas. Todėl šiandien Bažnyčia atjaučia kentėjimus ir persekiojimus visų tikinčiųjų ir mūsų tautiečių, kaip savo tikrųjų vaikų, anapus vielų. 1950 m. gruodžio mėn. 2 d., Šventųjų Metų pabaigoje, buvo iškilmingai įneštas žibintas į Šv. Petro Baziliką su visų pavergtų tautų įrašytais vardais ir padėtas prie Šv. Petro karsto. Pats žibintas atstovavo pavergtąsias tautas, kurios negalėjo dalyvauti jubil. metuose, o jo šviesa priminė mums Kristaus Evangelijos bei tikėjimo šviesą, kurią Kristus priešai stengiasi užspausti. Šv. Tėvas taip pat atlaikė ir iškilmingas Šv. Mišias už pavergtąsias tautas. Todėl ir mes melskimės drauge su Šv. Tėvu ir visa Bažnyčia už visus persekiojamuosius anapus kaukulių sienos, bet ypač melskimės už savo tėvynę, ir savo tautiečius. Meldamiesi už Lietuvą ir savuosius, drauge melsimės ir už kitus. Dievas mūsų maldas padaugins kaip duoną Palestinos žemėje ir ja ramins bei guos prispaustusius.

Ką daryti?

1. Už kenčiančią tėvynę aukokime visi bendrai ir kiekvienas atskirai gerus savo darbus.
2. Užpirkime Šv. Mišias.
3. Kalbėkime ražančių.
4. Dažnai paaukokime Šv. Komuniją ir išklauskime Šv. Mišias.
5. Organizuokime įvairias pamaldas.
6. Savo darbų ir vargų našta paaukokime už tėvynės išlaisvinimą.

Pagrindinė priežastis, kodėl žmonės yra nelaimingi šiame gyvenime, yra tai, kad jie netrokšta tikrai tos laimės.

FULTON SHEEN

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

Tėvų Marijonų Bendradarbių

25-tas Seimas

Š Ū K I S:

Lietuviai! Pastatykite į Altoriaus garbę bežengiančiam Arki-
vyskupui Jurgiui Matulevičiui, MIC., amžiną paminklą: spaus-
tuvę, didžiulę salę, vienuolyną ir koplyčią.

V I E T A:

Sekmadienį, Kovo (March) 11 d., 1952 m.

Aušros Vartų Parapijos Salėje

2327 WEST 23rd PLACE
Chicago 8, Illinois

DIENOTVARKĖ:

10:00 val. ryte pamaldos. Iškilmingos šv. Mišias atnašaus D. G. kun. Jurgis Paškauskas, Gimimo Panelės švč. klebonas, už visus gyvus ir mirusius TT. Marijonų Bendradarbius. Šv. Mišių metų visi delegatai, draugijų atstovai ir svečiai bendrai eina prie šv. Komunijos.

Seimo dalyviams pritaikintą pamokslą pasakys D. G. kun. Jonas Petrėnas.

12:00 val. atstovams ir seimo svečiams pietūs parapijos salėje.

2:00 val. po pietų — SEIMO POSĖDŽIAI.

Nuoširdžiai kviečiame Didžiai Gerb. Dvasios Vadus, Tėvų Marijonų Bendradarbius, visų Draugijų Atstovus, Profesionalus, Biznierių, atvykusius iš Tremties — visus Geros Valios Lietuvius, dalyvauti šiame Jubilėjiniame TT. Marijonų Bendradarbių Seime, kuriame bus pranešimas iš 1951 Statybos Fondo Vajaus ir priėmimas 1952 metams TT. Marijonų Statybos Vajaus plano.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Centro Valdyba,

Pirmininkas, PETRAS METRIK

Raštininkės, V. BALNYTĖ ir P. ZAKARIENĖ

Dvasios Vadas, KUN. VINCAS, ANDRIUŠKA, MIC.

DIEVO TEISMAS

A. Skerpiejiškis

(Pradžią žiūr. pereitam numery)

Iškvietėm daugel liūdininkų, kurių tarpe buvo ir atsakovo parapijos klebonas, kurs savo parodymais vos neprazūdė mano bylą. Teismo paprašytas duoti parodymus apie atsakovą ir nukentėjusią, klebonas parodęs, jog atsakovą ir nukentėjusią jisai labai gerai pažystas ir abu yra labai padorūs žmonės ir jog šioje byloje yra kaž kas neaiškaus.

Teisėjų tarpe pastebėjau didelį palankumą vargšei moteriai ir po klebono parodymo buvau veik tikras, bylą pralošęs. Padėtį išgelbėjo liūdininkė, mano kliento artymiausia kaimynė, stambi, graži ir labai iškalbi moteris. Ji stačiai metė jos kaimyno šeimninkei apkaltinimą, jog pastaroji buvo labai pasileidus, turėjo kelis melužius ir greičiausiai ji pati gerai nežinanti, kas ištikrųjų yra jos kūdikio tėvas. Klebonas gi, gyvendamas keliolika kilometrų nuo jos galėjo nežinoti viso reikalo.

Laike šios liūdininkės parodymų, nukentėjusi neištarus nei žodžio, ji stovėjo it suakmenėjus ir tik didelės ašaros viena po kitos riedėjo per jos veidą. Gi kitus liūdininkus, kurių parodymai buvo nereikšmingi ji nuolatos pertraukdavo savo pastabomis bei klausimais. Tik dabar aš supratau, jog didelė užgaulė ir skriauda atima žmogui žadą.

Mergina gynė save teisme be advokato, nors kaipo beturtė turėjo teisę gauti nemokamą advokatą. Šia teise ji nepasinaudojo. Niekuomet nesibylinėjusi ji nemokėjo užsilaikyti teisme, trukdė liūdininkams, ginčyjosi su atsakovu ir net pora kartų užgavo patį teismą. Toks jos elgėsis sugadino teisme palankumą jai ir dėl trūkumo įrodymų teismas nutarė bylą nutraukti.

Baigus teismo pirmininkui skaityti bylos sprendimą, nukentėjusi krito ant kelių, iškėlė dešinę ranką aukštyn, kairioje laikydama savo trijų metų išblyš-

kusią dukrelę, ir, tiesiai žiūrėdama į mano klientą, garsiai prabilo: Tu atsižadėjai savo kūdikio, apgavai teismą. Lai dabar mus Viešpats Dievas teisia. Tai ištarus ji su savo dukrele apleido teismą.

Atėjusiam pas mane atsilyginti už bylos vedimą ūkininkui patariau paklausti sąžinės balso.

Praėjo keletas metų. Prasidėjo karas. Kartą vokiečių okupacijos metu stokuojant maisto, nes gaunama maisto norma buvo juokingai maža, nuėjau į Kauno senamiesčio turgavietę pasižvalgyti gal pasiseks ką nors valgomo nusipirkti slapčia "iš po skverno". Čia turguje pripuolamai sutikau šios bylos gražiąją, iškalbingąją liūdininkę, kuri mane pažinus, pirmoji užkalbino. Užklausta, kaip sekasi, mano buvusiam klientui, jos kaimynui, ji noriai pradėjo pasakoti.

"Atsimenate, advokate, kaip toji mergina teismo salėje šaukėsi Dievo teismo. Žinote, teismas ir jo sprendimas jau įvykęs. Vokiečių bolševikų karas, tęsė toliau mano pažystamoji, praužė pro mūsų apylinkę nepadaręs niekam didesnės žalos. Bolševikai bėgo, o vokiečiai vijosi. Buvo susišaudymas, bet sodybų nekliudė. Tik vienas sviedinys nukrito į buvusio jūsų kliento ukį užmušdamas šeimnininką ir sudegindamas visus ūkio triobėsius. Jaunesnįjį sūnų, inžinierių pačiupo vokiečiai ir įjungė į statybos batalijoną ir jisai žuvo rytuose. Vyresnysis pradėjo atstatyti sudegintą ūkį. Prieš keletą savaičių ūkį užpuolė bolševikų banditai ir jį nužudė. Taigi, matote, Dievo Teismas įvyko." Šis jos pasakojimas mane labai sujaudino. Atsiminęs nelaimingąją moterį su kūdikiu, paklausiau:

Pasakyk, ponias, kaip buvo tikrumoje? Ar tas žmogus buvo kaltas, ar ne?

Žinoma, jisai buvo kaltininkas, ramiai atsakė mano pažystamoji. Juk ir mergaitė tos moters, buvusios jo šeimi-

ninkės, visai į jį panaši. Aš seniai žinojau, jog jiedu susiuostę.

Nustebęs tokiu akiplėšiškumu buvusios liūdininkės, tariau. O tamstą, ar Dievo Teismas dar nepalietęs? Juk tamsta tuomet teisme liudijai neteisingai.

Į tai gavau visai ramų atsakymą.

Už ką gi mane Dievas turi bausti? Juk aš nieko blogo nesu padarusi, aš tik apgyčiau kaimyno garbę, o kad ji paleistuvė, tai yra tikra tiesa, antraip ji neturėtų vaiko.

Daugiau netaręs nei žodžio, atsi-sveikinau su šia moterėlė. Pagalvojau — lengva gyventi žmogui turinčiam lankš-čią sažinę. Jie moka ją nuraminti ir di-džiausią niekšybę padarius.

Advokatas, baigęs pasakoti, neju-čiomis, apleido mūsų kambarį. Inžinie-rius, ne žodžio netaręs gulė lovon ir ilgai blaškėsi: matomai papasakotas advoka-to atsitikimas nedavė jam ramybės. Ne greitai ir aš užmigau.

LAIŠKAI IŠ PRAGARO

11.

S. C. Lewis

Mano mielas Griežle,

Viskas aiškiai eina geryn. Aš ypač džiaugiuosi tuo kad tie nauji draugai su-pažindino jį su visu savo bičiulių būriu. Aš patikrinau įstaigos kartotekoje ir ra-dau, kad jie visi yra labai patikimi žmo-nės. Jie daro juokus ir iš žmonių dory-bių ir iš jų susivaldymų ir be kokių ypa-tingų nusikaltimų ramiai ir prabangiai sau žingsniuoja į mūsų Tėvo namus. Tu rašai apie jų didelį sugebėjimą juokauti. Tačiau juk tu nemanai, kad visi juokai dirbtų mūsų naudai. Šis klausimas yra vertas trupučio dėmesio.

Visus žmonių juokus aš norėčiau grupuoti į keturias grupes, būtent: į pa-prastus pasilinksminimus, pokštus, juo-kų pasakojimus ir išjuokimus.

Pasilinksminimą tu gali pastebėti bičiulių ir artimųjų tarpe, kai jie šven-tadienio išvakarėse savėje susirenka. Tu, stebėdamas jų pasilinksminimą, pama-tysi vieną keistą ir tiesiog neišaiškina-mą reiškinį, būtent: jie pasileidžia juo-kais dėl menkiausio sąmojaus, dėl kurio visai nėra ko juoktis. Pas juos visiškai nėra atitikimo tarp priežasties ir pase-kos. Čia yra kažkas kito. Kokia yra jų linksmumo priežastis, mes niekaip ne-galime susekti. Kartais mums atrodo, kad jų linksmumo priežastimi yra tas smerktinas menas, kurį žmonės vadina

muzika. Bet kartais vėl atrodo, lyg čia būtų pats dangus — lyg čia būtų koks beprasmis trumpas dangiškujų ritmų at-garsys, kurių mes negalime savo poju-čiais pagauti. Šitokios rūšies linksmu-mas nėra geras dalykas ir reikia žmones kiek galint nuo jų atgrasinti. Ir iš tikro, šis reiškinys yra vertas didelio pasipik-tinimo, nes jis tiesioginiai kėsinaisi prieš pragaro realizmą, jo rimtį ir jo griežtu-mą.

Pokštai, žaidimai ir nekalti išdyka-vimai stovi gana arti pirmosios juokų rūšies. Tai yra savotiškas žmogaus jaus-mų išsiliejimas, kylas iš jo palinkimo žaisti. Mums iš jų maža nauda. Bet juos kartais galima panaudoti. Jie yra gera priemonė, kai reikia kokį žmogų ati-traukti nuo to darbo ar jausmo, į kurį jį žadina Priešas. Bet žaidimuose kartais pasireiškia negeistinų dalykų: jie žadi-na tarpusevę žaidžiančiųjų meilę, drąsą, maža kuo pasitenkinimą ir panašias blo-gybes.

Daug naudingesnis dalykas yra juo-kai, vadinami anekdotai, "wit" ir pana-šūs dalykai, kurie paprastai netrunka išvirsti į pliauškimus. Bet ne juos aš čia pirmon eilėn turiu galvoje. Nepadarius ir grubius juokavimus dažnai naudoja antraeiliai gundytojai, bet iš jų papras-tai būva nedaug naudos. Mat šiuo atžvil-

giu visus žmones galima padalyti į dvi grupes. Vieni iš jų taip mėgsta visokias juokingai papasakotas išdaigas, kad nepadorus pasakojimas, jeigu išvirsta juokų, nustoja juos gundęs. Pas kitus taip nėra. Ir jeigu tavo pacientas yra pirmojo tipo žmogus, tai grubūs juokavimai tau nedaug padės. Aš negaliu užmiršti tų valandų, kurias aš tuščiai praleidau su savo buvusiais pacientais prie barų ir prirūkytuose kambariuose, iki aš supratau šią tiesą. Man tai buvo valandos, nuobodžios iki koptumo. Tu išstirk, kuriai žmonių grupei priklauso tavo pacientas, bet neprileisk, kad jis pats save išstirtų.

Tikrasis juoko arba humoro panaudojimas vyksta visiškai kitu būdu. Norint kad jis būtų sėkmingas, reikia kad tautoje susidarytų tokia didelė pagarba juokavimui, kad žmogui būtų atleidžiamos visokios nuodėmės, bet niekad jam nebūtų atleidžiama nusikaltimai juokui. Juoko dėlei turi būti viskas leidžiama. Ir juoko dėlei padaryti nusikaltimai neturi būti skaitomi nusikaltimais. Tik tu gerai stebėk, kaip yra gyvenime. Jeigu koks žmogus valgo ar geria tik ant kito žmogaus sąskaitos, tai jį visi laiko žemu žmogumi. Bet jeigu jis moka iš savo geradarių dar ir pajuokauti ir visiems linksmi nupasakoti, kaip jis juos išnaudojęs, tai jo išnaudojimas jau nebelaikomas nusikaltimu, bet linksmu ir mielu dalyku. Arba: bailiu būti skaitoma gėda, bet jeigu kas bailumą perdės iki kraštutinumo, ir išreikš jį juokingais judėsiiais, tai jo draugai šitokio bailumo nelaikys

jam už blogą. Arba: žiaurumą visi smerkia, bet jeigu kas sugeba žiaurumą padaryti juokingu, tam viskas atleidžiama. Ar tu nepastebi, kad šitokia pažiūra į juoką yra puikiausia priemonė paslėpti nuo jų akių dideliems žmonių nusikaltimams? Viskas, ką tu tik padarysi, ir jeigu padarysi kaip juoką, bus žmonių ne tik nepapeikta, bet dar pagirta. Nei pliauskalai nei kiti dalykai nepagelbsti taip žmogaus vedimui pasmerkiman, kaip šis atradimas. Didžiausi gundymai gali pasilėpti po tuo rimtumu, su kuriuo tavo pacientas žiūri į juokus. O jeigu jis bandytų sakyti, kad gal būt čia bus jau pertoli nueita, reikia jam atsakyti: tai ką ar jau tu pasidarei davatka ir visai netekai humoro!

Bet geriausias dalykas yra paprastas pajuokimas. Tai yra paprasčiausias reikalas. Sugalvoti ir papasakoti anekdotą, išjuokiantį dorybę, gali tik gabus prasimanytojas, bet sakyti kad dorybė yra kvailas ir juokingas dalykas, gali kiekvienas. Jei šitoks išjuokimas pakankamai toli pratęsiamas, tai jis žmogų apjuosia geriausiu šarvu. Žmogus tada tampa apsaugotas ne tik nuo Priešo puolimų, bet ir nuo tų pavojų, kurie glūdi kitose juokų rūšyse. Išjuokimas neteikia jokio džiaugsmo. Jis žmogaus protą ne aštrina, bet bukina. Ir — kas yra labai svarbu — jis apsaugoja nuo tarpusavės meilės tuos, kurie pajuokimais vienas kitą vaišina.

Tave mylintis

Dėdė Sraigtas

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• Šv. Tėvo žodžiai diduomenei. 14 sausio Šv. Tėvas, eidamas senu papročiu, priėmė audiencijoje Romos diduomenę ir pasakė jai naujų minčių. Jis tarp kitko kalbėjo: "Naujoji Italijos konstitucija nebelaiko jus daugiau atskira klase nei valstybėje nei visuomenėje ir neteikia jums ypatingų pažyminių, uždavinių ir privilegijų. Istorijos lapas ap-

sivertė... prasidėjo naujas gyvenimo tarpsnis, su kitokiomis gyvenimo formomis." Toliau Šv. Tėvas ragino savo klausytojus būti "gerais žaidėjais, kurie visada išsaugoja nepakeistą savo kilnumą ir malonią laikyseną; kurie turi sugebėti būti kitiems pavyzdžiu".

"Duokite ne tik visam pasauliui bet ir katalikams doro šeimyninio gyvenimo

pavyzdį ir nuoširdaus namų gyvenimo pavyzdį. Pastatykite pylimą prieš moterystę ir šeimą geriaujančias pažiūras. Mylėdami visuomenės gerovę ir norėdami apsaugoti krikščionybę nuo pavojų, kurie, atrodo, dar vis didėja, jūs turite pasilikti pirmoji mūsų civilizacijos atrama.”

Toliau Šv. Tėvas pasakė: “Vienas dalykas gal būt jums atrodoys svetimas žiūrint iš ankstesnės jūsų būklės, būtent: atsiribojimas nuo kitos visuomenės. Toks atsiribojimas būtų šiandien tikras pabėgimas iš kovos, nes visomis jėgomis šiandien reikia vengti betkokio katalikų susiskaldymo. Mes savo mintyse einame į tuos kraštus, kur viską griauanti katastrofa jūsų luomo žmones išmetė į begalinį vargą. Bet ta pati katastrofa parodė viešumoje daugelio iš jų tikrąją dvasios tvirtybę. Jie išliko ištikimi Dievui net skurde ir išryškėjo ty lus jų didingumas, matant, kaip jie pakėlė savo likimą.”

● **Prezidentas Trumanas giria katalikiškos spaudos platintojus.** Prezidentas parašė asmenišką laišką katalikų spaudos sąjungai, kuriame rašo: “Linkiu pasisekimo jūsų kilniam sumanymui iškelti tiesos žibintą skleidžiant žinias kiekvienoje iš mūsų jungtinių valstybių. Jūs savo vasario mėnesio katalikiškos spaudos platinimo darbui pasirinkote iš apaštalo Povilo laiško Kolosiečiams labai tinkamą šūkį: “Ir taip niekas tegul jus neapgauna įtikinančiais žodžiais”.

● **Dievo žydėlis.** Šįmet vasario 2 dieną sukako 100 metų nuo mirties žydo konvertito F. M. P. Libermann, apie kurį popiežius Gregorijus XVI pranašavo, kad jis bus šventasis. Jis yra rabino sūnus iš Elsasso. Pasikrikštinęs jis įsteigė Nekalčiausios Marijos Širdies kongregaciją, kuri vėliau susijungė su Šv. Dvasios kongregacija ir Libermannas buvo išrinktas jos generolu. Kongregacijos vardas liko Šv. Dvasios. Ši kongregacija sukaktuvių proga išleido apie Libermanną knygą, pavadintą: Dievo žydėlis (God's Little Jew). Šiandien kongregaci-

ja turi 1600 narių ir 100 parapijų įvairiose vyskupijose Amerikoje, Afrikoje ir Puerto Rico. Afriką jie yra pasirinkę pagrindiniu savo darbo lauku. Libermannas buvo paskelbtas garbinguoju 1876 metais.

Libermano laikais dar du įtakingi žydai atsivertė ir įsteigė kongregaciją. Tai buvo du broliai Ratisbonne iš Strasburgo. Jie įsteigė kongregaciją seserims Siono Dievo Motinos vardu.

● **Egiptiečiai nušovė seselę.** Egiptiečių partizanai nušovė seselę Antaniną, airiškos kilmės amerikietę, kuri mokė anglų karių vaikus Izmailo mieste, Suez kanalo zonoje. Kaip žinome, ten dabar vyksta partizaniškos kovos tarp Anglų įgulų ir Egiptiečių savanorių. Tarptautinė komisija tiria seselės nušovimo įvykį, norėdama išaiškinti ar tyčia ar netyčia ji buvo nušauta.

● **Malda už kenčiančius Bažnyčios narius.** Užbaigiant Šventuosius Metus pasaulyje, Londono Radijas pastebėjo, kad artimiausi Jubiliejiniai Metai dabar bus 1975-ji. Reikia melstis — pabrėžė Londono Radijas, kad mūsų vaikai galėtų tada važiuoti į Romą laimingesnėmis aplinkybėmis. Taip pat reikia melstis, kad geležine uždanga atitvertiems katalikams atsidarytų kelias į Romą ir kad jų dalyvavimas dar labiau padidintų Šv. Metų maldininkų skaičių. Anapus geležinės uždangos — priminė baigdama Londono Radijas — šiuo laiku yra apie 50 milijonų katalikų: vokiečių, vengrų, lenkų, čekoslovakų, lietuvių ir kit. Jie yra visiškai izoliuoti nuo katalikiškojo pasaulio ir yra griežčiausioje politinės policijos priežiūroje.

● **Kas išgelbės mokslus?** Amerikiečių atominės Komisijos narys Murray, kalbėdamas Amerikos Inžinierių Instituto Kongrese pareiškė, kad žmonijos dėmesys turi būti nukreiptas ne tiek į mokslą, kiek stengimąsi išvengti to apgailėtino prasilenkimo su tikėjimu ir filosofija. Ponas Murray įspėjo, kad, jei žmonija nenori sunaikinti mokslą, ji turi liautis mašinas statyti Dievo vietoje ir tik matematikoje matyti dogmą.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• Vysk. Brizgys Venecueloje kalbėjo ispaniškai per radiją. Vysk. Brizgys lankėsi Maracay lietuvių bendruomenėje. Lietuviai verslininkai, kurių čia yra gausiau negu kitose liet. bendruomenėse, iki pietų laikė uždarę savo krautuvės, kad galėtų dalyvauti vyskupo sutikime.

Vietos dvasiškija sutiko vyskupą prie bažnyčios durų ir iškilmingai įvedė į vidų, kur svečias prabilo į susirinkusius lietuviškai ir ispaniškai. Po sutikusių tuoj padarė vizitą valstybės gubernatoriui, kurio buvo pasveikintas ir kurio įsakymu vietos policijos vado buvo atsiųstas raštas, kad vyskupui teikiama visos apsaugos priemonės.

Tą pačią dieną Ekscelencija pradėjo lietuviams misijas, kurios buvo visų gausiai lankomos. Paskutinė vyskupo Brizgio būvojimo Maracay diena buvo itin iškilmingai atšvesta. Po bažnytinių pamaldų, bendros Komunijos ir Sutvirtinimo Sakramento vaikučiams Ekscelencijos garbei vietos lietuvių bendruomenė suruošė iškilmingus pietus puošniausiame miesto restorane, El Moro, buvusio prezidento Gomez rūmuose, kur šimto asmenų būryje, be lietuvių, dalyvavo valdžios pareigūnai, vietos dvasiškijos atstovas, stambesniųjų pramonės įmonių ir verslo savininkai. Tos pačios dienos pvakare vyskupas pirmą kartą kalbėjo į venecueliečius ispaniškai per radiją. Jo kalbą pertransliavo visos vietinės radijo stotys iš vakaro ir ryto metą.

Sausio 14 d. vyskupas išvyko į Valencijos miestą, kitą liet. bendruomenę, kur vietos vyskupo Adam buvo pakviestas dalyvauti Apaštališkojo nuncijaus Venecueloje ten atsilankymo proga ruošiamose šventėse.

• Lietuvių bendruomenės šventė Waterbury. Seniai čia laukta Bendruomenės šventė įvyko sausio mėn. 13 d. Tai buvo įspūdingas Bendruomenės aktas ir puikus koncertas.

LOKo pirmininkas prel. J. Balkūnas puikia kalba išsamiai aptarė JAV Lietuvių Bendruomenės klausimą.

Komisijos įpareigotas tremtinių draugijos pirmininkas pasakė seniejiems lietuviams ir visai Waterburio jau šimtametinei kolonijai pagarbos ir padėkos kalbą.

Mirusieji lietuviai buvo pagerbti susikaupimo minute.

Komisijos siūlymu, specialiais, pagarbos lapais buvo pagerbti senieji kolonijos veikėjai — kun. J. Valantiejus, senas visuomenininkas veteranas Jonas Tareila, J. Janušauskas ir J. Žementauskas, o taip pat ir naujasis vieno klubo pirmininkas Tomas Matas. Žymiesiems veikėjams pagarbos lapus įteikė LOKo pirmininkas prel. J. Balkūnas.

Prof. A. Aleksis, Waterburio Alto pirmininkas, visų organizacijų vardu pasakė karštą Bendruomenės sveikintimo kalbą, paskaitė Bendruomenės aktą ir pakvietė visus šventės dalyvius jį pasirašyti, ką po to sekusios pertraukos metu Waterburio lietuviai sklandžiai ir padarė.

Po pertraukos vyko tikrai puikus koncertas. Solo ir duetu dainavo Amerikos lietuvaitė dainininkė Zuzana Griškaitė iš New Yorke ir Metropolitan operos solistas Algirdas Brazis. Akompanavo Kauno operos dirigentas prof. Vytautas Marijošius dabar ir Connecticuto universiteto Hartfordo konservatorijos profesorius.

• Ateitininkų Himno autorius. 1951 m. gruodžio 24 d. suėjo 20 metų, kai mirė kun. Jurgis Tilvytis, ateitininkų himno autorius. Mirė Panevėžyje 1931 m. gruodžio 24 d., besakydamas pamokslą kapinėse laidojant vieną marijonų broliuką. Yra sukūręs daug lietuviškų giesmių. Dažnai pasirašydavo Žalvarnio slapyvardžiu. Būdamas vienuoliu marijonu ir besidarbuodamas Panevėžyje, gražiai pasireiškė visuomeninėje veikloje, labdarystėje. Buvo karštas lietuvis ir dar rusų sprespaudos laikais. Buvo išmestas iš Mintaujos gimnazijos už katalikybę ir lietuviybę.

Panevėžio kapinėse jam pastatytas

paminklas — augštas granito imitacijos pedestalas, ant kurio Motina Sopulingoji. Po paveikslo toks įrašas: “Kun. Jurgis Tilvytis-Žalvarinis, 1880—1931, MIC. Čia besakydamas pamokslą mirė XII. 24. Palaidotas Marijampolėje”. Paminklo šonuose vienoj pusėj rašas — “Ateitinių himno autorius”, kitoj — “Didis labdarybės apaštalas”. Jį pagerbiant Panevėžyje viena gatvė buvo pavadinta Tilvyčio vardu.

• **Aukojo religiniams reikalams lietuvių pasilikusių Vokietijoje.** Iš Sielovados įstaigos Vokietijoje praneša, kad šie asmenys aukojo religiniams lietuvių reikalams Vokietijoje:

Kun. Dr. L. Mendelis, Baltimorės lietuvių parapijos klebonas atsiuntė 5000 dol. iš bažnytinės rinkliavos su tokiu kun. Patalbos prierasu: “Ši auka yra katalikams lietuviams kalėdinė dovaną. Daugiausia ligoniams ir vaikučiams, esantiems kitų labiau užmirštiems...”

Portland, Oregon Vyčiai per dr. kan. P. Aleksą atsiuntė \$210.50 ir 6 siuntinius.

V. A. Shimkienė, iš Newton, Man., per tėv. Alf. Bernatonį Vokietijos lietuviams atsiuntė 18 turtingų siuntinių su rūbais, saldainiais ir kitomis gėrybėmis. Šitie 18 yra tik maža dalelė jos nuolat siunčiamų siuntinių.

Kun. P. A. Gasiūnas, šv. Mykolo parapijos klebonas Chicagoje, per NCWC organizaciją atsiuntė 52 dol. skirdamas juos negalintiems išemigruoti lietuviams. NCWC pinigų išdalinimą pavedė tėv. Alfonsui Bernatoniui.

Mrs. Winslow, iš Worcester, Mass., Kalėdoms atsiuntė 6 siuntinius. Savo vertingais, daugiausiai rūbų siuntiniais, ji aplanko Vokietiją labai dažnai.

Norwood Balfo skyrius nelaimingiesiems Vokietijos lietuviams paskyrė 35 dol.

Iš Kanados, London, 2 šeimos: Darniliūnai ir Pociai atsiuntė 4 labai turtingus siuntinius, prašydami išdalinti labiausiai badą ir skurdą jaučiantiems mūsų tautiečiams, mažamečiams našlaičiams, ligoniams, apleistiems seneliams, mažus vaikus turinčioms motinoms.

Kalėdoms gausiai sušėipė lietuvius ir amerikietiškoji NCWC organizacija.

Reikėtų suminėti dar apie 50 pavardžių, ypač asmeniškų tėv. Alf. Bernatono draugų, kurie arba atsiuntė siuntinius, arba į sveikinimų laiškus įkišo nuo 1 ligi 10 dol.

Daug geraširdiškumo parodė ir vyrai tarnaują amerikiečių žinioje esančių sargybų ir darbo kuopose.

Ypač išpūdingai buvo sušėlpti Wieslocse esantieji 23 nervų ligoniai. Kūčių išvakarėje juos aplankė kuopos kapelionas ir karininkas J. M. Kiekvienas gavo po plotkelę ir vertingą paketuką. Nežinau, ar nemačius galima įsivaizduoti tulo Majausko džiauksmą, kai prie jo jau paruošto Kūčių stalo (viena silkė!) buvo pridėta plotkelė ir kitos dovanos. Apie 15 min. jis verkė suspaudęs kapeliono ranką.

• **Naujas provinciolas pas bridgeportiečius.** Sekmadienio vakarą šv. Jurgio parapijos svetainėje vyko Marijonų Bendradarbių vietinio skyriaus vakarienė. Po skanių vaišių į susirinkusius kalbėjo naujasis TT. marijonų provinciolas kun. V. Atkočius. Nors čia augęs, tačiau gražiai taisyklingai kalba lietuviškai. Pasi-džiaugė bridgeportiečių vertinga kultūrine ir religine talka.

Tėv. J. Marčiulionis savo kalboje papasakojo apie paskutinį pasimatymą su a. a. vysk. Pr. P. Būčiu, o tėv. Andriūška nupasakojo apie naujuosius statybos planus. Po jo kalbos surinkta 185 dol. aukų. Jas papildė įvairių draugijų aukos. Prel. B. Urba paaukavo 20 dol.

Buvo ir meniškoji programa, sudaryta prof. A. Pociaus: jauna solistė Praurimė Krasauskaitė sklandžiai padainavo trejetą lietuviškų dainelių, moterų choras taipgi savo sutartiniais balsais gerai nuteikė klausytojus. Paskiau buvo gausiai akordeonų muzikos, kurią atliko: J. Wideikis, B. Comenduly, G. Žiupsnytė, V. Vilkelis, Fr. Ryband, P. Keenan, E. Tomaszewski.

Programai vadovavo kun. J. Prunkskis.

TĖVAI MARIJONAI šiaurės Amerikoje leidžia tris laikraščius: dienraštį "Draugą", savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivą", ir anglų kalboje mėnesinį žurnalą "The Marian", o pietų Amerikoje laikraštį "Laikas".

Šia proga kviečiame visus lietuvius, tiek esamuosius skaitytojus, tiek ir tuos, kurie į platų jo skaitytojų skaičių dar nebuvo patekę, užsisakyti "Kristaus Karaliaus Laivą"!

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

visai pigus savaitraštis, nes metams tekaštuoja tik \$2.00

Rašykite:

L A I V A S
2334 So. Oakley Ave.
Chicago 8, Illinois

Šiuomi siunčiu \$..... užsiprenumeruoti "Laivą"
metams.

Vardas .....

Antrašas .....

Miestas ..... Zona..... Valstybė .....